

Lekció: Jn 6,52-69; Textus: Jn 6,67-68: „Vajon ti is el akartok menni? Simon Péter így felelt: Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.”

Kedves Testvéreim!

Mai szakaszunkban egy ismerős motívum rajzolódik ki előttünk: Jézustól egyre többen eltávolodnak. Talán megkönnyebbülésre is adhatna okot ez a jelenet, mondván régen sem volt ez másként... **Nincs új a nap alatt. Már akkor is voltak posztkeresztyének, akik bár találkoztak Jézussal, az egyházzal, mégsem maradtak meg mellette és benne.** Bármennyire is tűnik messzinek az akkori kor és környezet, nagyon sok hasonló elem van a mai elvándorlásokban is. Az akkori tanítványok vagy rajongók láttak csodákat és hallották Jézus szavait és ígét, az Atyától jött kijelentéseit. Ma sincsen híján a világ Isten gondoskodó jelenlétével, ma is vannak csodák. Évente 50-60 keresztes, 10-20 közötti konfirmáció az átlag Tatán is. Nem csak az elmúlt 10 évben, amióta én látom, hanem az elmúlt 50 évben, ami még tényleges hatással bír a gyülekezetre, városunkra. Talán mi magunk is, akik itt vagyunk, fel tudnánk sorolni több mint 100 nevet, akiknek a gyülekezetbe „kellene” járniuk, mégis eltávolodtak Jézustól. Nem beszélve arról a több száz emberről, családról, akik az intézményeinken keresztül kapcsolódnak gyülekezetünkhöz, rajtunk keresztül pedig Krisztushoz. Hol a hiba? Bennünk lelkészekben? – biztosan van, nem is kevés. A presbitériumban? Az intézményekben dolgozóknak? A szolgálatok területén van hanyagságunk? Vagy a jelenlegi református egyházunk botrányai tántorítják el Krisztustól a tanítványokat? **Hiszem, hogy mindenhol van miben fejlődünk, bűnbánatot tartani, de a legnagyobb probléma még mindig az ember szívében van, ahogyan akkor is, mely folyamatosan távolodik Istentől.**

János ezt a fejezetet és elbeszélést az 5000 ember megvendégelésével kezdi, ahol Jézus 5 kenyert és 2 halat oszt szét, majd miután nem engedi, hogy királlyá tegyék a csoda láttán, hosszas beszédbe kezd, amivel viszont megosztja a sokaságot és a tanítványait is. **Ez pedig elválasztja a hallgatóságát erre a két területre.**

- Az egyik azért volt Jézussal, mert vár Tőle valamit a kenyér miatt – a másik Jézussal volt és vágyott szavaira, jelenlétére.
- Az egyik a kisbetűs életre, a máról holnapra elégségesre vágyott Jézustól, a másik már a nagybetűs Élet miatt éhezett Jézusra.

- Az egyik a könnyű eledelt, szép és kedves üzenetre tartott igényt, míg a másik a nehéz igazságokra sem mondott nemet.
- Az egyik csak a gyomráig akarta engedni Jézust, a másik viszont a szívéig.

Az előbbi csoporttal nehéz mit kezdeni, amíg nem kezd el szomjazni és éhezni, lelkileg sóvárogni arra, amit egyedül Jézus jelenléte tud megelégtetni. Nem az, amit Ő adhat, hanem az, ami Ő maga. Ehhez azonban kemény beszéd kell. Jézus nem káromkodott, nem botránkoztatott meg, nem vállalt politikai szerepet valamelyik tábor színében. Csupán **elmondta az evangélium igazságát.** Egyrészt azt mondja a sokaságnak, hogy Ő olyan eledelt tud adni, amitől nem hálnak meg a hozzátérők. Nem olyat, mint a pusztai vándorlás során Mózes adott a népnek, hanem ami étellel ajándékozza meg őket. **Viszont Ő, aki mindenkit képes jóllakatni, a saját testével fizet ezért – Ő meghal, hogy mi végre éljünk, hiszen a halálban vagyunk nélküle!**

A másik gondolat pedig, hogy a követőinek világossá teszi: nem a Ti érdemeitek, hogy Velem vagytok, hogy hallgattok engem, hanem az Atyáé, aki kiválasztott Benneteket erre. Az evangélium örömhíre tehát mindig igazságot is tartalmaz, ami Bennünket, mindenkori követőket is megítél: az életem nem lenne élet Krisztus nélkül, az Ő halála nélkül. Hogy tudhatok erről, nem a családom, a neveltetésem, a személyes igyekezetem eredménye, **hanem mert az Atya megkegyelmezett Nekem.** Ezek pedig **kemény és sértő szavak.** Sértik és sebzik az óemberünket. De micsoda **áldott sebek ezek,** amelyeken keresztül az evangélium örömhíre, Isten szeretete és szabadítása is befolyhat a sebeken át a szívemig! Ez érintette meg a tanítványokat, Pétert, amikor kimondja: **Örök élet beszéde van nálad, nem elmenni akarunk, hanem Veled maradni, közeledni Hozzád!**

Péter válasza pedig a mindenkori figyelmeztetést magában hordozza: **Uram, kihez mehetnénk?** A kérdés pedig elsősorban nem egy másik személyhez, hanem az eredeti kifejezés **a haza, a visszaút kifejezése.** Mintha ezt mondaná: **Hogyan mehetnénk haza ezek után? Az otthon pedig itt nem a kellemes emlékek helye, hanem a Krisztus jelenléte előtti élet.** Ez az ismerős út, amelyet évekig, évtizedekig jár mindenki megtérése előtt. Itt laknak az ösztöneink, a személyiségünk, az érzelmeink azon részei, amelyekre nem vagyunk büszkék, amelyek nem az új ember tulajdonságai. **Ide menekülünk vissza, amikor nem Krisztus felé haladunk, hanem visszafordulunk Tőle.** Mert amikor Krisztus ügyébe indulunk, onnan a hátraarc mindig kudarcokkal és bukásokkal tarkított. A lélek fegyverzete az Efezusi levélben csupa olyan védelmet ad, ami akkor véd minket, ha szembe vagyunk az ellenséggel, a gonosz

erőivel. ha azonban hátrafordulunk, akkor védtelenek leszünk – azaz elbukunk. **Jézus itt Júdást emeli ki és hozza elő, mint árulót.** De tudjuk – és Jézus is tudta – hogy azon az éjszakán nem csak Júdás mond nemet az Úrra, hanem az a **Péter is**, aki itt még a hitvalló szerepében áll. Sőt, igazából egyetlen tanítvány marad mellette, János, aki az evangélium szerzője. **Mert mindannyiszor, amikor nem Krisztusra tekintünk, nem az örök élet beszédét szóló Mesterre,** annyiszor fogunk készletet érezni arra, hogy hazatérjünk a régi metódusokhoz, a régi berezdülésünkhöz. **Minél kevésbé vagyunk az evangéliumba beágyazódva, annál inkább fogunk máshoz ragaszkodni.**

Hadd említsek egy szomorú példát. A 90-es évek közepén a ruandai népirtáskor, amikor 100 nap alatt az ország 10% vesztette életét a polgárháborúban, a két törzs (hutuk és tuszik), mely egymásra támadt a polgárháború kirobbanásáig együtt élt. Volt olyan keresztyén gyülekezet, ahol a két törzs tagjai együtt voltak jelen, együtt úrvacsoráztak Húsvétkor, együtt követték Krisztust. Majd egy hétre rá egymás életét oltották ki azok, akik addig ugyanabba a templomba jártak. Felfoghatatlan mélysége ez az emberi bűnnek. A Time magazin ezzel a címlappal jelent meg: *A pokolban egy ördög sem maradt, mindegyik Ruandában van.* Egy olyan afrikai országban, ahol a lakosság 90% keresztyén. Többen feltették a kérdést: hogyan lehetséges mindez? A választ így fogalmazták meg évekkel később: **Az emberek kevésbé gyökereztek meg az egész életükkel a Krisztus evangéliumában, az örök élet beszédében. A szívüknek nem ez volt a középpontja, sokkal inkább a politikai nézeteik.** Ezekben sokkal mélyebben hittek, mint a feltámadásban és az örök élet beszédében. Ezért ez előbbiért képesek voltak feláldozni az utóbbit. **Vajon nem fenyeget ez mindenkor Bennünket, Krisztus követőit? Vigyázzon tehát, hogy aki áll, el ne essék.** Ahogyan Péter esetében is láthatjuk, a kegyelem még az elbukott élet esetében is jelen van, hogy újra megforduljon és Krisztus felé, az örök élet felé folytassa az útját. Hogy már ne hazatérjen a régibe, hanem támaszkodjon az örök élet beszédét szóló Krisztusra és bátran tegyen bizonyosságot Róla az emberek előtt. (ApCsel4-5) *„Istennek kell inkább engedelmeskednünk, mint az embereknek”*

Mert a történet nem itt és most zárul az evangéliumban sem. Jézus bár sokan elhagyták, mégis halad tovább, hogy a kereszten bár szinte már egyedül legyen, mégis az Ő magánya által **minél többekhez eljusson az Élő Isten kegyelme.** Ez a mi feladatunk is elmenni az eltávolodotthoz és hirdetni neki az örömhírt, szenvedni az evangéliumért, de nem szégyellve azt, mert minket is ez az örök élet beszéde tar meg Krisztus mellett! Áldott legyen ezért az Isten! Ámen!